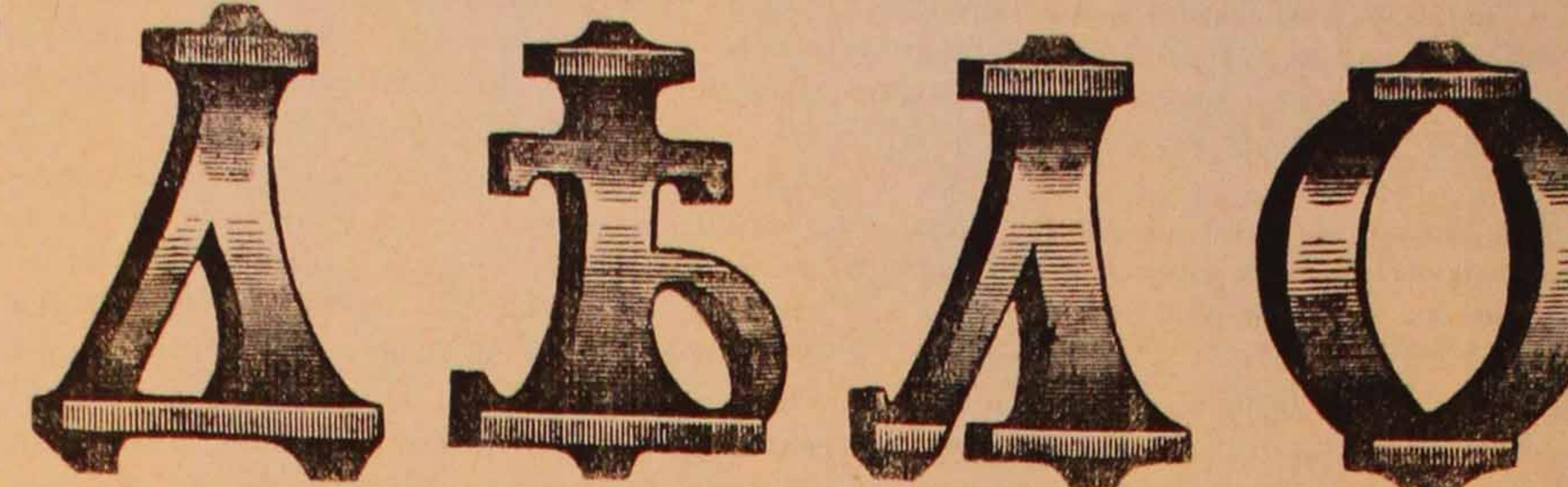

Виходить во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы
коже рускихъ слівъ) о 4-й год попол. Літер. додатокъ
"Бібліотека на ім'я Галичини", виходить по 2 почт. ар-
кушъ кожного 16-го и поспільного днія кожного місяця.
Редакція, адміністрація и експедиція підл. Ч. 44 улиця
Галицька.
Всі листи, посилки и роклямациі валають пересилати
підл. адресою: редакція и адміністрація "Діло" Ч. 44 ул.
Галицька.
Рукописи не ввертаються тільки на попереднє вісторе-
жання.
Поодиноко число стоїть 12 кр. а. в.
Оголошені приймаються по п'ять 6 кр. а. в. для однієї
страницы печатанії.
Рекламації не опечатані вільний від порта.
Предплату валають пересилати франко (наилучше
поставивши посередині до: Адміністрації часопису "Діло"
з. Галицька, Ч. 44).

Предплата на "Діло" для Австро-Угорщини:		Для Росії:	
на п'ять років	12 зл.	на п'ять років	12 рубл.
на п'ять року	6 зл.	на п'ять року	6 рубл.
на чверть року	3 зл.	на чверть року	3 рубл.
съ дод. "Бібліотеки":		съ дод. "Бібліотеки":	
на п'ять років	16 зл.	на п'ять років	16 рубл.
на п'ять року	8 зл.	на п'ять року	8 рубл.
на чверть року	4 зл.	на чверть року	4 рубл.
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на п'ять років	1 зл.	на п'ять років	1 зл.
на п'ять року	0.50	на п'ять року	5 рубл.
на чверть року	0.25	на чверть року	2 1/20
съ дод. "Бібліотеки":		съ дод. "Бібліотеки":	
на п'ять років	19 зл.	на п'ять років	6 зл.
Для Варшавської, отриманої Росією:		15 зл.	
на п'ять років		на п'ять років	7.50 рубл.
на чверть року		на чверть року	3.75 рубл.

ВІ. Читатель въ Россії просимо ма-
ти на увазѣ, що въ вимовѣ *л-јі, б, ї-і, и* (въ
переднѣ и на концѣ слівъ) — *і, і, і*, *і, і* (на початку
слівъ и по самоглашнихъ) — *і, і, і* (на початку
слівъ) — *і, і, і*.

Съ днемъ I (13) липня розпо-
чався III. четверть рокъ. Просимо П. Т.
Предплатниковъ вирѣвнати всѣ рахунки.

Новий намѣстникъ Галичини.

Коли оть давна вже димісія гр. Аль-
фреда Потоцкого була рѣчею сподѣваною, —
то дивна рѣчъ, що галицько-польська журнали-
стика далеко більше займалася уступленемъ
старого намѣстника, якъ іменованіемъ нового.
Се виглядало такъ, що, мовлявъ, нехай собѣ
буде новимъ намѣстникомъ кто небудь, щобъ
только чимъ інвидише переставъ нимъ бути гр.
Потоцкій. Ми констатуємо фактъ, що передъ
іменованіемъ нового намѣстника, въ днівни-
карствѣ польському не було дебатъ и споровъ
підь личностю наступника гр. Потоцкого.
Разъ лиши одинъ підь частъ сегорбочихъ вы-
боровъ до сойму выплыло було імя кн. Адама
Сапеги, але въденьський офіціозний газеты по-
спѣшили здементувати фальшиву поголоску,
и оть часу о "червономъ князю" яко
кандидатѣ на посаду намѣстника не було згад-
ки. Натомістъ загально догадуванося, що на-
ступникомъ гр. Потоцкого збстане іменованій
п. Філіпп Залескій, вице-президентъ намѣстниц-
тва. Догадуванося и мовчано.

Кимъ же єсть той новий намѣстникъ, п.
Філіпп Залескій? Єсть онъ передовсмъ здѣ-
шнімъ, рутинованымъ и роботицмъ урядни-
комъ. Нерішовши всѣ ступенія політичного
урядника, працювавши въ краю, на провінції
и во Львовѣ, и въ миністерствѣ въ Вѣдні, —
мусевъ обізакомитися съ потребами краївими
и съ отношеніями краю до центрального пра-
вительства. Безперечно, що тѣ свойства по-
вогли принести для краю великий користі.
Намѣстникъ єсть не лише начальникъ вла-
стей правительстійнихъ и першимъ въ краю
урядникомъ, — онъ єсть такоже представите-
лемъ потребъ краю передъ въденьськимъ пра-
вительствомъ центральнимъ и короною. Гали-
чина — край центральнімъ правительствомъ
досі дуже по мачошиному трактований и за-

недбаный — має богато и великихъ претенсій
до центрального правительства за тѣ свои о-
бовязки и тягарѣ, які складаю що-рѣчно въ
хосентъ державы. Многій іншій краї коронні
мають богато більшу помошь и далеко щи-
рішу опїку у центрального правительства,
якъ Галичина. Се видно на першій поглядъ.
Примѣромъ средства комуникацій и регуля-
ції водъ въ іншихъ краяхъ тѣшаться далеко
більшою прихильностю центрального прави-
тельства, якъ въ Галичинѣ. Ба навѣть нещаст-
на елементарній, спадаючій такъ часто черезъ
виливи рѣкъ на убогихъ жителївъ Галичини,
у центрального правительства не будуть та-
кого спбвчутя и не спонукоють его спбшити
съ такою помошью, съ якою спбшити, коли
нещастіе дѣткія якій іншій край коронній.
Минувшого року виливи рѣкъ страшно дѣ-
тинули Тироль, Карантію, Чехи и Галичину, —
а кожному чей ажъ надто добре звѣстно, съ
якою помошью прийшло центральне правитель-
ство для поратовання потерпѣвшихъ въ Тиролю
и Карантії, а хочбы и въ Чехахъ, а съ якою
въ Галичинѣ? Намѣстникъ Галичини має
бути отже передъ правительствомъ смѣльсь
и енергичнимъ речникомъ за правами краю и
за справедливимъ вдоволованіемъ его потребъ.
Тутъ намѣстникъ виступає въ ролі заступа-
ючої обѣї краївї народності, и обѣ они певно
однаково широ будуть прїмати всякий заходы
нового намѣстника для матеріального подви-
гнення населенія краю, народу руского иполь-
скаго, и певно съ однаковою щиростю будуть
витати кождый успѣхъ его на тѣмъ спбль-
німъ наਮъ полі.

Але се ще не цѣлій кругъ дѣланя на-
мѣстника и се ще не все наше бажанье, яке
мы маємъ право ставити и ставимъ до нового
намѣстника.

Въ нашомъ краю жіють побочь себе два
народы, оба рѣвно численій, але далекого не
рѣвнopravnyj. Оба народы поносять рѣвній о-
бовязки и тягарѣ, але не оба користають въ
рѣвній мѣрѣ зъ правъ имъ прислугуючихъ.
Поляки повною жменю черпають зъ скарбницї
свободъ и правъ, а Русинамъ ледви часомъ
удається захопити яку дробницю, — и то ще
приходиться вести за неї завзяту борбу съ
всікого рода шовинизмомъ противника. Такій
стань вироджує невдоволеніе въ краю и ан-
тагонізмъ політичний мѣжъ двома народно-
стями краївими, — антагонізмъ, который въ

гдеякихъ хвиляхъ доходить до первового роз-
дрожненія, ба навѣть до ненависті. Зовсѣмъ
природно, що такій стань, якъ въ кождомъ
ииншомъ краю, такъ и въ Галичинѣ мусить
бути тяжкою запорою павѣть въ змаганіяхъ
безпосредно чи посередно користныхъ для
обохъ народовъ, якъ примѣромъ въ спрavaхъ
економічного подвижнення краю, и т. п... Коли
настало правительство гр. Таффе, который ви-
писавъ на своїмъ прапорѣ "рѣвній права для
всѣхъ народовъ Австрої", — була у насъ
надїя, що тая засада буде примѣщена и въ
Галичинѣ до Русиновъ, и для того мы свого
часу широ повітили покорителя нѣмецко-цен-
тралистичної партії. Отъ того часу мы бачи-
мо, що якъ зъ одної сторони гр. Таффе по-
ступає після своїх гарпоп и єдину спасаю-
чої девизи супротивъ гдеякихъ славянськихъ
народностей, головно Чехівъ и Словенцівъ,
— такъ зъ другої сторони зовсѣмъ забувъ
про неї супротивъ Русиновъ. Намъ Русинамъ
приходиться тѣшитися новимъ щастіемъ и у-
спіхами другихъ славянськихъ народовъ, довго
гнітетныхъ нѣмецкимъ елементомъ и централі-
стичнимъ системами австроїскими, — а са-
мимъ сумувати надъ свою давною, незмінною
долею підъ гегемонією Поляківъ. На
обохъ нашихъ всенароднихъ вѣчахъ мы при-
гадували гр. Таффе на єго обѣцянку и дома-
галися — въ интересѣ добра краю и державы —
рѣвнopravnyjnosti, которая належить намъ яко
самостійному народови після правъ при-
родныхъ, а яко народови входачому въ звязь
австроїскої монархії, після основнихъ зако-
нівъ державнихъ. Домагання наші не находили
доступу до гр. Таффе, и у насъ, на загальну
шкоду, все остає по давному, — ба, скажемо
навѣть, у насъ отношенія межинародні що-разъ
погріщаються, бо рану нашу красеву гдеякими
виянковыми мѣрами зъ послѣдніхъ часівъ
ще поятрено. Намъ здається, що въ интересѣ
правительства, державы и краю лежить власне
рапорти народній гоїти... Країна вже пора при-
ступити до гоїння и нашої народної раны...

Якжо становище въ сїй справѣ займе
новий намѣстникъ Галичини, — годъ вгадати.
Мы можемо лише то сказати, що до теперъ
п. Філіпп Залескій не заманистувавъ ще
своїми прихильностями до Русиновъ, а отповѣді
єго, яко правительственного комисара въ сой-
мѣ на інтерпелляції рускихъ пословъ, казали бы
заключати, що п. Залескій уважає пыншіне

положеніе Русиновъ въ Галичинѣ — нормаль-
нимъ. Однакъ супротивъ такого заключенія да-
лосьбы піднести, що адвокатска роль прави-
тельственного комисара буває въ певнімъ
взглядѣ пожиченою ролю, и зъ неї ще не
зовсѣмъ можна вгадувати пересвѣдченія познѣ-
шого намѣстника. П. Залескій яко правитель-
ственный комисаръ заявивъ бувъ 1880 р. въ
соймѣ навѣть таку для Поляківъ крайне не-
приятну рѣчъ, що скликувань що року сойму
не єсть правомъ краю, въ статутѣ загваран-
тovanomъ, — а пынѣ польська праца пригада-
ючи се заявленіе, высказує свою надїю, що
оно було миїньємъ не п. Залеского, але —
правительственного комисара. Такъ само и мы
хочемо мати надїю, що п. Залескій яко чо-
ловѣкъ и самостійний управитель не то само,
що правительственный комисаръ. Впрочемъ вся
дотеперъшина дѣяльність п. Залеского — кромѣ
его виступовання въ соймѣ въ ролі правитель-
ственного комисара — обмежена була на чин-
ності бюроївъ, зовсѣмъ не видий на аренѣ не
то державної, але и краївної внутрїшної по-
литики. Якъ Русини не можуть сконститувати
его прихильності до Русиновъ, такъ и Поляки
не можуть на вѣроно скарктеризувати
его політичнихъ пересвѣдченій яко Поляка.
Значить, п. Залескій досі не заангажувався
въ нѣкотору сторону польської партійності, —
яко намѣстникъ отже має ту ю користь, що
не має звязанихъ рукъ и може поступати
більше самостійно, — коли схоче, и спра-
ведливо.

Коли мы підносимо "прихильності" чи
"неприхильності" п. Залеского до Русиновъ, —
то пехай нѣкто не розумѣє того такъ, що немовъ-то мы допрошуємо
якоися особеною ласки и особенныхъ взгля-
довъ у нового намѣстника. Нѣ, въ пыншіхъ
часахъ для насъ Русиновъ сама "справедли-
вості" значить — бодай чи не більше, якъ
"прихильності"! Отже лишь справедливості
дозиагаемою отъ него. П. Залескій має
въ теперъшина хвили широке поле до попису,
и коли порозумѣє свою задачу и поведе дѣло
розумно и справедливо, — то докаже свою
зрѣлостъ бути дѣятелемъ політичнимъ. Однакъ
нынѣ дѣла въ Галичинѣ стоять такъ, що безъ
справедливості для Русиновъ — все, що буде
творитися въ краю, буде значити те, що зам-
ки строїти на леду. Пута, якими були об-
путувана Русь, въ сучасній хвили може и зда-

було, що Полуботокъ мавъ зиопенія съ зрад-
никомъ Орликомъ, бувшимъ писаремъ Мазе-
пії, ставшимъ по єго смерти при помочі швед-
ского короля Кароля XII українськимъ геть-
маномъ, и приходившимъ съ татарською ордою
въ Україну. Иридіонъ пересылавъ присланій
ему листъ Нила, архімандрита влєцкого зъ
12-го грудня 1722 року, слѣдуючого содер-
жання:

"Превелебный о. Самборовичъ съ архи-
мандритії влєцкої отдалений, отъїзджаючи
въ Кіевъ, щедивъ жегнати своїхъ благодѣтелей
чernigovskихъ, и въ небытности мостилиана
полковника chernigovskого бувъ у самой панѣ
полковникої въ домѣ; оттамъ повернувшись,
бувъ у мене архімандрита Нила, толькъ въ
той обители нововыбраного, где хваличиша ла-
кою єї милости панѣ полковникої, що єї
щедро зъ дому свого въ путь вилішила, и
заявлювъ, якобы єї, о. Самборовичу, презен-
тували листъ свого пана, въ котрому єї ми-
лости, панѣ полковникъ, пишучи въ Gluxova,
хваличиша ласкою князя svѣtlavishchego: повелѣвъ єї
пану полковнику, потреби єї списати, обѣцяючи
во вѣмъ помагати; такоже повелѣвъ, якобы чуви въ усть панѣ полковникої; такоже
що пана mirгородского полковника міцно ра-
нено на бatalii, и также полковника Tanyckого
розсвѣчено и пана Galagana розрубано, а сынъ
пана полковника mirгородского гдеся подѣяся,
незвѣстно; такоже похваливъ розгромисть єї
милости пана полковника chernigovskого, ко-

трый, чуючи Orlika съ 30.000 коючуючого за
Vasylkovymъ въ степу, не писать до него, толькъ
устнымъ выговоромъ посыпавъ коза-
ківъ uвѣдомляючися, для чого бы Orlikъ збли-
жившися съ Ordoю підъ Kі

вались бы крѣпкими посторонками, — а за якійсь часъ може они значиць столько, что нитки павитинъ... Оно звѣчайно такъ бувае... Галица Русь наїї доволѣ окрѣпла, щобы мала лякатися заглады. Интелигенція наша съ ко-жымъ рокомъ прибывае, народъ розбуджуєся до свѣдомости національной, — интелигенція тѣсно лутиць съ народомъ, и обѣ части ка-жуть во всеуслышаніе: „мы одно нерозлучне тѣло, одна велика, неустрашима сила.“ Ба ще не конецъ: мы три-міліонова часть народу маєм опору на чотирнадцать міліонахъ на-шого кровно-родного народу за кордономъ, ко-тры все таки въ глубинѣ своей душѣ наро-дної „живутъ своимъ житїемъ“... Наша на-родъ же въ исторїи велика місія, — се до-бачують навѣтъ чужоземій учени и политики, якъ прим. пок. Готфрідъ Кнапель. Не нынѣ се вирѣвуютъ рахунки мѣжнародній, — та-хвиль ще наближається. А мы увѣреній, що при-тому обрахунку наша народъ-велітъ здужас-— обрахуватись...

Все се повиненъ — коли хоче — по-розумѣти новый намѣстникъ Галичини и, въ въ интересѣ обоихъ народностей краевыхъ и въ интересѣ державы, повиненъ въ своїмъ крузѣ дѣлана — яко зверхникъ политичныхъ урядовъ, яко президентъ краевої ради школьнїи и яко посередникъ мѣжъ краси и центральными правительствомъ и короною — стрѣмѣти до того, щобы рускій народъ въ Галичинѣ не лишь мѣгъ хбснуватися всѣми сущес-твующими правами, але щобы и отповѣдно до потребъ своихъ мавъ можнѣсть здобувати собѣ нові права, якъ здобуваютъ собѣ другій до тепер майоризованій народы. Обмежуваніемъ свободы товариствъ, домашнаго огнища и пе-чати, стѣснюваніемъ автономіи политичной, школьнїи и церковної, анатемами на вѣро-сповѣдній символы, на свята, на письмо и проче якогось народу — нѣколи ще нѣяке правительство въ свѣтѣ не зробило собѣ его при-хильнѣшишъ... Чей же се кождому легкѣ по-розумѣти...

Безперечно зрозумѣє се и новый намѣ-стникъ, п. Филипъ Залескій, — отже тутъ буде рѣшати лишь его воля: чи или дальше утертою дорогою попередникомъ, чи ступити на нову. Саке чи таке буде его рѣшеніе, — мы, Русини, съ чистымъ прaporомъ въ ру-кахъ будемъ певнимъ, непохитнимъ ходомъ ити до нашої завѣтної цѣли,—рѣжниця лишь та: чи ширшою та гладкою улицею, чи вуз-кою кременистою стежиною. Але будемъ ити!...

ДОПИСІ.

Зъ Золочева.

(Конецъ процесу адъюнкта п. Грыневецкого противъ п. Андрѣя Даниловича.) Въ звѣстнѣй-сїй справѣ була назначена друга розправа на 10 л. с. м. и таї укінчилася судомъ полюбо-

Ниль выправлявъ зъ Елецкого въ Кіевъ, хотя на крѣпко складавъ емъ ся писаніемъ преосвя-щенного архієпія тутейшого кіевскаго пер-свадуючимъ, щобы я не рушався въ мѣсѧця. О тому волковнику миргородскому, о пану Галагану и о пану Таньскому, жадного въ до-му вашої милости не було розговору, бо ле-дво зъ півъ квадранса тамъ бавились ся на пожегнанію. Тое добре памятую, що вѣ-де вѣдѧчому менѣ на устрѣчу къ архієру тे-першому чернигівскому въ Новгородокъ, скавали менѣ за монастыремъ елецкимъ на дворцѣ прищедшій въ города і-ромонахъ Тадей Какойловичъ и діаконъ Андрей Дембицкій, будто слышали они, що підъ шопою тамъ у Черниговѣ читано письмо, якобы пана миргородскаго пострѣляно, Галагана и Чесника роз-сѣченіо и пана Таньского порубано, не вѣдати чи живій будуть; туї вѣсть на нѣчлєвѣ у ве-черу за Сновомъ на лузѣ объявивъ бувъ я его милости отцу архімандриту свято-троїцкому, въ то время сопутнику моему, а бѣльше нѣ-кому, бо не подлинно було, чи такъ або нѣтъ. О Орлику и о Ордѣ за Васильковымъ анѣ въ дому вашої мости, анѣ въ Черниговѣ я не слыхавъ и не розмовлявъ о нѣмъ съ отцомъ Ниломъ, и о посыпцѣ вашої милости къ нему не вѣдаю и жадного словесного вашої мости пану не чинивъ аплязву, хиба мѣгъ бѣнъ слы-шати отъ людей посполитыхъ а не отъ мене, бо и о менѣ тутъ пронеслось було, якобы я давно вже поїхавъ до святышего синода, и минувши Черниговъ ктосъ мене видѣвъ въ Седневѣ и въ Новгородку, а я тутъ недвижимъ

внимъ, ма котрый згодилися защитники обоихъ сторонъ, Дрѣ Люка и Дрѣ Блажеївскїй и оба противники. Судъ полюбовный по переслуха-нию свѣдківъ вѣзванихъ до розправы, выданъ такій вырокъ:

Подписаній выбраний винѣшнаго дня су-діями полюбовными въ справѣ п. Александра Грыневецкого и п. Андрѣя Даниловича, вы-слухавши стороны и свѣдківъ, а именно: о. Петрушевича, п. Фердинанда Мареша, п. Ива-на Босаковскаго, п. Михайла Токаржевскаго, кс. Керніга и п. Філomena Михайловскаго, орѣкаемо:

I. що закидъ, вробленій п. Александрови Грыневецкому, будьтобы бѣнъ, кандидуючи при послѣдніхъ выборахъ до сойму, дався склони-ти гропевимъ даткомъ до того, щобы даль-ше тѣлько на видъ кандидувавъ, въ самбѣ же дѣлѣ попиравъ кандидатуру свого против-ника и тому улекшувавъ выббрь, есть не-правдивимъ;

II. що п. Андрѣй Даниловичъ повторя-ючи повиненъ закидъ, яко обѣгаючу поголо-ску, не робивъ тога въ алой вѣрѣ; — на конецъ

III. що кошта карного поступованія вза-имно зносяться, — именно зъ слѣдуючихъ при-чинъ:

Переслуханій свѣдкі потвдрили, що п. Александеръ Грыневецкій не взявъ назадъ свои кандидатури и до скончанія выборовъ агитувавъ на свою рѣчъ, якъ такожъ всякий предложенія робленій ему въ тѣмъ направлению, именно щобы взять назадъ свою кандидатуру за звѣрненіемъ коштівъ, выданыхъ на цѣли агитаційній, рѣшучо откінувъ и категорично заявивъ, що буде кандидувати и въ тѣмъ по-становленю вѣтрева до конця.

Свѣдкі, котрый въ выборчай агитації брали чинну и отаначну участъ, и котрый му-сѣлибы о тѣмъ знати, чи п. Александеръ Гры-невецкій одержавъ якесь гропеве вынагород-жене, просто объявили, що нѣкто зъ нихъ, чи то безпосередно чи посередно, п. Александрови Грыневецкому якоись гропевої сумы не выплачувавъ, анѣ такожъ черезъ когось третього выплатити не поручавъ.

Мимо того, коли п. Александеръ Грыневецкій девятнадцяти (19) голосами при выбо-рѣ упавъ, повстали въ Буску піддворѣнія, будьтобы невыбранье п. Александра Грыневецкого було тѣлько нимъ самимъ споводоване и що его до занедбанія агитації на свою рѣчъ гроп-ши маклонили. Тѣ хочь безъосновній поголо-ску рознеслися скоро, тымъ бѣльше, що ихъ передавали поважнѣ люде. П. Андрѣй Даниловичъ почувъ подѣбный закидъ противъ п. Грыневецкого такожъ зъ устъ личностей, о которыхъ допускати мусѣвъ, що они вѣдомѣсть тую побирають або зъ власного пересвѣдченя, або такожъ зъ достовѣрніхъ и певніхъ же-рель, и для того такожъ, на зробленіе ему за-пытань, повторивъ тую поголоску якъ поголо-ску, а не якъ фактъ правдивий. Супротивъ сего мусимо уважати п. Андрѣя Даниловича

оправданымъ, позаякъ бѣнъ то робивъ въ блудѣ и зовсѣмъ не доказувавъ, будьтобы поголоска, розсѣвана противъ п. Александра Грыневец-кого, була дѣйстно правдивою. Цѣла отже приключка и цѣле непорозумѣніе межъ спо-рочими сторонами треба приписати нерозвѣ-жнимъ розширюваніямъ безъосновніхъ подо-звѣній, а коли тепер справа черезъ звѣнанія свѣдківъ отповѣдно пояснена, устало всяка причина до дальшихъ спорѣвъ судовихъ або позасудовихъ, и обѣ стороны не можуть мати нѣчого собѣ закидати. Длятого такожъ внесене коштівъ поступованія карного єсть оправдане.

Въ Золочевѣ дня 10 серпня 1883.

Дрѣ Станиславъ Крижановскій,
Дрѣ Володиславъ Бодынскій.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(По поводу поголосокъ о значенію звѣду въ Німці) замѣстила недавно берлинска „Post“ півъ-урядову кореспонденцію зъ Вѣдна, котра перечить, будьтобы сей звѣдъ мавъ дати причину до пе-реговоровъ въ справѣ вѣновлення австрійско-нѣме-кого союза. Союзъ буде тривати формально и морально по за рокъ 1884, але въ новій переговоры нѣкто не вѣрить. — Порукою дальшого его су-ществованія есть не тѣлько спольнѣсть интересовъ Австрії и Нѣмечини, але такожъ сердечнѣ отно-шенія обоихъ дворѣвъ.

(Буковинско - румунські посли до ради державної) — яко дозвѣдусь „Wien. Allg. Ztg.“ — дуже не задоволенъ зъ результату всѣхъ дотене-рѣшніхъ трансакцій политичныхъ, и мали заявити, що виступлять зъ клубу Гогенварта, котрого тепер суть членами, если не будуть увзглядненіи ихъ желанія. — Румуни жадають именно, щобы въ Сучавской гімназії и на теологічномъ факуль-тетѣ черновецкого университету бувъ заведений румунській языкъ викладовий.

(Межинародне розображеніе въ Загребѣ) вы-кликає недавно поступокъ директора скарбу Да-видова, котрого имя вжеється съ исторію вилыву мадярскаго въ Хорватії. Передтрема роками ка-завъ бѣнъ поробити для спольніхъ властей вы-вѣски съ угорскими и хорватскими написами, щобы такожъ дѣломъ зробити угорскую идею державну популярною. — Вывѣски однакъ не поба-чили тогдь денного свѣтла, бо бурмістр зробивъ Давидову увагу, що тѣ вилыки нарушають за-конъ уголовый, позаякъ після §. 56 тогожъ за-кона хорватскій языкъ есть языкъ урядовомъ и для спольніхъ властей, знаходящихся на хор-ватській території. — Директоръ скарбу поздай-мавъ отже свою вилыку и жадавъ. Теперъ вы-хали зъ Загребу банъ и бурмістръ, нема такожъ и студентовъ, бо порозѣдвалися на ферії, — и отъ прійшовъ часъ, щобы вилыки схованіи вы-вѣки. Дня 7 л. липня прибито єз приказу Да-видова на дирекції скарбу, на головній каѣкѣ кра-ївѣй и на урядѣ податковомъ (на послѣднімъ ажѣ 6) вилыки от мадярскими надписями. — Наслѣд-комъ сего умы въ Загребѣ дуже розѣяренъ а „Розог“ вѣзвавъ бурмістра скликати митингъ, котрый мавъ обговорити слѣдуючі точки: 1) Митингъ выражавъ свое невдоволеніе зъ причини на-рушения закона о угодѣ; 2) выбирає депутатію зъ 5 мужівъ, котрія масся удати до директора скарбу и зробити єму представленіе, щобы знявъ нові урядові вилыки; 3) цѣлій митингъ має сопрово-дати депутатію и спокійно вилыки дѣлами вѣ-твіді директора скарбу; 4) на слуйчъ отмовної от-вѣдѣнії належить выбрать зъ помѣжъ митингу 3 людії, котрій въ асистенції цѣлого зобрання мають усунути винавидженій вилыки. — „Розог“ вѣзвавъ такожъ всѣ округи сельські, щобы такъ само по-ступали якъ Загребъ и тымъ способомъ запро-тестували противъ мадаризації краю.

(Новий законъ нотаріальний) для Угорщини знаходиться межи предложеніями, котрій угорске правительство приготовило для найближшої сесії парламенту. — Дотычне предложеніе министра справедливості обоймаюче постанови що до змѣни 35 артикулу закона о нотаріяхъ зъ року 1874 знаходиться тепер въ рукахъ другихъ министрівъ, котрій мають поробити свои уваги, почмъ буде ще переведена дискусія на повнѣмъ засѣданнії ради министрівъ.

(Послі информації газети „Linzser Volks-blatt“) вносила всѣ громади повѣту Кремсмюн-стеръ петицію до ради державної и до сойму, въ котрій жадають ухиленя цѣлоденної науки въ семомъ и осьмомъ роцѣ школънѣмъ и заведенія митингівъ за-важливості на лінії членіївъ громадахъ а въ кінці бѣльше означеніе обелі дѣланія громадъ, — то треба признати, що митинга були по часті недостаточні, щоби запобѣгти злу, а по часті не можуть бути вѣ-дно виконуваними длятого, що органи вилу-нчії не мають потребної до того силы и енергії. — Велике значеніе має такожъ ухвалю въ спрѣвізії закону о приваленості. — На той же ухваливъ соймъ субвенцію для ческій желязниці трансверзальній, а котрій въ той способъ усунула зостала перешкода, що стояла въ дорозѣ розѣ-ти будови, то можна падти, що незадові-ти зачнути технічній роботи. — Котрій ще згадає про основань бюро технічного, по котрому спо-дѣваються много користей для краевого господарства — про законъ о ловлї рибъ, дальше субвенції для численніхъ господарчихъ залежей науковихъ, підвищеніе платнї чителівъ въ многихъ громадахъ а въ кінці бѣльше означеніе обелі дѣланія громадъ, — то треба признати, що митинга сесія сойму ческого не перейшла безъ кор-ога для краю. — Но якъ єт одній сторона ю-же соймъ ческій похвалитися многими позити-вними результатами на поля краевого законодав-ства, то єт другої сторони не лишила минувши сесія сойму найлучшого враженія, о сколько ре-презентація краю піднялася мисії помірнії об-ла-въ краю проживаючихъ народності. — Інци-тизу въ тоймъ взглядѣ взяли якъ звѣсто Чехії а розпоряджаючи знаменито бѣльшою прекладали Нѣмцівъ нерастъ коміромиси, котрій ме-ли на цѣли взаимне порозумѣніе. Таку генеральну мало такожъ звѣстне продложеніе ческого кілько-го що до вибору межинародної комісії въ спрѣ-візії Ригера. — Чому Нѣмці не приві-дилася пропозиції зробленої Чехами, о тоймъ толкну-ти стороною по своему. — „Въ всѣхъ бѣльшахъ большинствѣ газетахъ Нѣмцівъ — пише „Politik“ пробивалося відоманія ческого членіївъ — що вилу-нчії оболѣ народності и жалується оттакъ, що гідні газети Нѣмецькі зробили начальникови ческого кілько-го Ригера несправедливій замѣтъ, будто бѣнъ піднѣбъ справу позапарламентарного вору-мія вже піднявъ дебати о реформѣ виборчої, ко-

протестанти и будуть ихъ завѣтгды обильвати. Презітетерія кончить адресу прошеньемъ, щоби проф. Вильдаверъ удѣльивъ єи такожъ своимъ то-варишамъ.

(Словенське політичне товариство въ Мор-буру въ Стирії) мало назначений на 12 л. сер-зборъ въ Лихтенштадль. Програму виловляє головно рефератъ посла до ра-діжавної дра Вошиака, „о дѣяльності ради-циї“ и виладъ посла до сойму Зінтарца о дѣяльності стирийскаго сойму. Кромѣ того мало прійти на порядокъ дневній меморандумъ до гра-Таффе въ справѣ іменованія урядниківъ влади-чихъ словенськимъ языкомъ въ словенськихъ ді-стриктахъ.

(Угорський Pest Napló) розбираючи отноше-ння межинародній въ Чехахъ пише ось якъ: Ми вже неразъ вилказали, що борби, котрія веде австрійській стороництво вѣрко-конституціїне вѣ-часу свого упадку, — не похваляється въ сїї не симпатизуємъ. — И коли тепер въ сїї ци-танію ще разъ справедливо розглянемъ, що котрій від-ческому соймѣ піднялася борба партії, ви-димъ, що зазвати єи іогрене Нѣмцівъ не оправданій. Ческі Нѣмцівъ игнорують се совер-шенно, що королівство ческое въ той звѣзди державної, въ котрой становить частъ складу Ав-стрії має свои права историчнї, котрія не дону-кають розширять її географичнї граници. — Либеральні Нѣмцівъ жадають, щобы Чехи въ Чехахъ були утишнені, щобы були таки придавленії за системи

забудовані, а крім того було більше як 1000 бости мури і скеліні, звалися і потрібкала. Дзвоны попукали і попадали. Які сильний був пожар і які напрасні, можна піднати оть хоч з кількох фактів. Коли на завозання поліціантів роботники не тільки хотіли розйтися, але почали ще обкідувати поліціантів камінсьмъ, отворили брами поліції і цілі отдельні поліціантів з добутими шаблями кинулися на роботників. Сізразу перестрашений почали уступати, а опамятавши, опинились на площаді перед вітавною церквою. Тут один слюсарський челядник пхнувши долотомъ якогось поліціанта під ребра і ранивши його сильно; поліціант мавши ще тільки силу, що виймив собі долото зь рані а потому тільки шаблею свого противника по голові також сильно, що його кровь обляла і дів'я без пам'яті упав на землю. Тимъ часомъ надоділо військо; ціхота уставилася перед поліцією а драгони дестали розказъ ступати против роботників. Перед тікакою силою не могли роботники устояти і почали уткіти въ напрямленію до Германськ. Тепер почала поліція арештувати; около 40 арештованихъ спроваджено до головної поліції; богато арештовано також на поодинокихъ передмістяхъ. Раненыхъ єсть 14 роботниківъ і 3 поліціянти. О 9 годинѣ бувши вже всією скоп'ї, мимо того, позбстало ще війско до $\frac{1}{4}$ 11 години. — На другій день не повинувши вправдь ексеси, але вечеромъ нагромадилося знову на Schottenring, перед вітавною церквою і поліцією також множество народу, що устало майже вся комунікація. Поліція малася на остережності, заховувалася одинажкою пасивно. Недалеко стояло готувальни 800 поліціантів а въ касарні Францъ-Госифа сконсигнований полкъ п'хоти і чотири ескадрони кінніць. Толькі въ винятковихъ случаїахъ мусіла поліція арештувати. Також арештувалася одного роботника, котрій показуючи виостреній пильникъ, хваливши, що біть ему зробити нынѣ велику прислуго, въ поліції призначивши роботника, що виостривши собі пильникъ, що має чимъ країти солонину. По 10 годинѣ знову все втихомірилось і поліція розбійникою. На дорозі ще тільки напало кількохъ роботниківъ одного детектива і побили його; справицівъ арештовано. Збори роботниківъ, котрі мали відбутися 11 с.м., поліція заборонила. — Причиною сего ексесу роботниківъ мала бути, крімъ неустанної конфіскати роботницької газети "Zukunft" і в'їчного зборонювання або розвідування роботницькихъ зборівъ, що въ справі одного роботника Англичанина іменемъ Стевенса. Сего роботника арештувала в'їденська поліція маючи его за якогось Іогана Неве обжалованого за зраду стану, котрій бувши експедиторомъ газети "Freiheit" видаваною Мостомъ. По семи місяцяхъ показалося, що Стевенсъ зовсімъ невинний і слідство противъ него мало вже устати, коли зъ Німеччини заждали его видання, бо біть тамъ бувъ обжалований такожь за зраду стану. Помимо скончення слідства задержала от же его поліція въ арештѣ. Ще давніше ходило Стевенсові виказати свою принадлежність до Лондону і дів'я писавши туди свои листи. Тимъ часомъ судія слідчій задержавъ листву а п'ославъ лиши копії, на котрі, по-видимому, не прійшла жадна отповідь. Поліція поставила не видати Стевенса німецькимъ судамъ, тільки видалиши его зъ краю. Коли оборонець Стевенса Дръ Ельбогенъ хотівъ съ нимъ видѣтися і дати ему 30 зр. та сказати, що вже не вживися ити до Німеччини, не позволено ему зъ нимъ видѣтися. Всякі забіги були на дармо, а поки Дръ Ельбогенъ ще кілька разівъ заходивъ до президію поліції до совѣт. Вайса, все ему отказано, що Вайсъ не має часу, а осібамъ, котрі приносили гдеякі речі для Стевенса, говорено, що его вже нема, що его вже виїздили. Оттого часу не знати, що съ Стевенсомъ сталося, бо о нимъ вже і слыхъ загинувъ; здається, що на німецькій границі арештувалася его поліція. Се отже було, о скілько зв'єтно, причиню ексесу в'їденськихъ роботниківъ, котріхъ може ще більше захотити до сего в'єтства о розрухахъ і въ іншихъ сторонахъ, особливо великій розрухи антизімітській въ Пешті.

— П. Ляхавець, судія слідчій зъ Львова, пробувавъ въ дніяхъ 24, 25 і 26 л. минувшого місяця въ Брусні старомъ для переслухання свідківъ въ справі п. Людвіка Жихлінського, властителя Брусна старого, посудженого о кілька злочинствъ. Судія слідчій п. Ляхавець переслухавъ кільканадцять свідківъ.

— Страшний пожаръ въ Біркахъ великихъ. Ми вже въ попередніхъ числахъ донесли лиши загальню о великомъ нещасті, яке доткнуло містечко Бірки велики. Сьогодні можемъ донести більше, одержавши зъ бітамъ описъ нещастного пожару. Двя 8 л. серпня въ полуночі занялося на обійстю господаря Романа Волинця. Ледво побачено огонь, горіли вже сусідні господарі і школа, а за хвилю стояли вже вогні всі будинки парохіяльні і церкви. При поусіс і в'їтрѣ знищивъ огонь въ дві години 46 господарствъ ст. всімъ добиткомъ. Такого огню въ тихъ сторонахъ люде не бачили. Мало що уратовано, бо горячій часъ живъ і люде були въ полі, а віроочімъ пожаръ такожь лютивши, що ані способъ було куди приступити. Ажъ коли трохи надіймивши, прибула сторожа пожарна зъ Тернополя і — треба її высказати признанье — ще трохи виratувала зъ хатъ, що далось ратувати. Страти величезні, найменше на сто тисячъ, бо се погоріли по більшій часті заможній господар. Ледви чотири (!) були заасекуровані і то на невеличкі суми. Церкви, що кількасотъ літъ перестояла і перебула татарське лихоліття, що має сажневою гру-

укладаючися другу, трету і т. д., доки скринка не заповниться. Скринку замикається потому щільно і посылається, куда треба.

Съ сімъ числомъ розсыдаєся Вп. предплатникамъ „Бібліот. пайзи. повѣстей“ 7 и 8 аркушъ повѣсти „Зъ великою свѣтъ“.

Заявленіе.

Симъ маю честь прилюдно заявити, що я не є авторомъ кореспонденції зъ Переимышлью поміщеній при конці липня с. р. въ "Дѣлѣ" въ спрятаному окрещенії сына п. Коритовського на лат. обрядъ, — на що цѣлоюменно підписаною.

Глѣбовичъ великий, дія 10 серпня 1883.
Михаїлъ Гвоздецький, гр. к. парохъ Глѣбовичъ великий.

Ч. 405. **Конкурсъ**
на опорожненій мѣсяцъ въ Бурсѣ Ставропігійского
Інститута.

До прошень, въ котріхъ кандидатъ повиненъ виразити заявленіе, до котрого зъ двохъ отдельностей Бурсы, до школіального чи ремесличного, хоче бути принятимъ, мусить долучити:

а) свѣдоцтво крещенія; б) свѣдоцтво зъ послідного школіального курсу; в) свѣдоцтво убожества; г) свѣдоцтво щепленої діспи.

Позаякъ пітому Бурсы обов'язаній учитися співу церковного, то кандидати мусить передовать б'яличину пріятнімъ голосомъ і музикальнимъ слухомъ въ співѣ. Потої причинѣ мають явитися въ Бурсѣ Ставропігійского Інститута дія 16 (28) серпня с. р., а то задля пріобробки голосу і музикального слуху передъ учителемъ заведенія.

По осмотрѣ лікарському будуть кандидати принятій і які такожъ бути заоштореній до статочно въ б'яль і приличну одѣжь до вступлення въ Бурсу.

(25) Речинець вносить прошенія назначається до 12 серпня с. р.
Отъ Ставропігійского Інститута.
Во Львовѣ дія 29 липня (9 серпня) 1883.

Д-ръ Людвікъ Лубинський,
краєвый адвокатъ,
переселивши сими дніми зъ Львова
до Станиславова
на постійне пробуванье.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарской Правды?

Розказавъ Данило Танчикевичъ, духовный Зак. марія. Накладомъ "Батьківщини". Ціна 10 кр., а початко 12 кр. Достати можна черезъ редакцію "Батьківщини".

Редакція літературно-наукової часописи "Зоря" розписує

ПРЕДПЛАТУ
на окремий передрукъ историчної повѣсти Івана Франца "Захаръ Беркутъ",

котра одержала першу премію при розписахъ на 1883 р. конкурса і зъ кінцемъ лініи с. р. появилася въ особною книжкою. Для неїренумерата "Зоря", котра бажали набута тую повѣсть, розписується предплата. Книжка обимага буде около 10 зл. Предплата можна прислати на руки редакції "Зоря", "Дѣла" і "Батьківщини". За комп'ють зв'єздили пренумеранти не доплачують нічого.

Съ днемъ 1 (13) липня 1883 р. стане виходити во Львовѣ два разы на мѣсяць, кожного 1 (13) і 15 (27) гумористично-сатирична часопись

"НОВЕ ЗЕРКАЛО"

підъ редакцію Корнила Устяновича.

Программою "Нового Зеркала" буде оборона рускої народності противъ всякихъ посторонніхъ націостей і об'єктивна критика пороківъ рускої суспільноти.

Предплата на "Нове Зеркало" виносить до кінця року 2 зл. а. в. Предплата пріймається редакції всіхъ рускихъ часописей і адміністрації "Нового Зеркала" во Львовѣ, улиця Скарбковська ч. 2. (12-?)

ЗАКЛАДЪ ФОТОГРАФИЧНЫЙ

БРОНІСЛАВА МЕЧКОВСКОГО

Площадь Маріїцка, ч. 3 во Львовѣ
откритый съ днемъ 4 л. серпня с. р. и уладжений въ найповѣтшій способѣ.

Фотографії викуються найстаранійше въ всякою точности і избрієвими вибаченіемъ. А хотіть вже підъ кінцемъ виглядомъ відповідати Вп. П. Т. Публичноти, назначивши за фотографії, о скілько змога, якъ найнизшій.

Поручуючися ласкавимъ взгляду Вп. П. Т. Публичноти
(2-3)

остало съ поважністю

Брониславъ Мечковский.

Важне для П. Т. Учителевъ і
Завѣдатель школъ.

ПОХОДЪ СОБЕСКОГО

підъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Ціна 20 кр.

Достати можна въ адміністрації Дѣла.

УЧІТЕЛЬКА

способна удѣляти приписаній науки для школъ народнихъ і хорошо виправна въ всілякихъ жіночихъ роботахъ ручныхъ, прикладя отвѣтне поміщеніе. Всякі поясненія подають о. І. Б. канепланъ въ Свистѣльникахъ, почасти

Липниця долішна.

Липниця долішна.

Важне для П. Т. Учителевъ і
Завѣдатель школъ.

ПРИБОРЫ ШКОЛЬНИ

яко то:

зашиты, оловцѣ, пера, ручки,

чернило, напіръ, таблички,

різьбъ, крейды, губки

поручас

по якъ найдешевшої цінѣ

К. М. ВОЗНИКЪ

во Львовѣ ул. Орменська ч. 6.

(за противъ "Народного Дому").

Такожъ за порукою мѣсцевого предѣдателя і одного зъ членовъ "Ради школъної" даю повисший приборы на рати після умовы.

Съ поченіемъ

К. М. ВОЗНИКЪ.

(Цінники на жаданье франко.)

ПАРАСОЛЪ
въ великомъ виборѣ, воняний і
бавовинний, плащъ гу-
мовій і калошъ
поручаютъ найдешевшо
Братя Лянгнеръ
львовъ, ул. Галицка ч. 16.

Братья Лянгнеръ
львовъ, ул. Галицка ч. 16.

Кобзарь

ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Книжочка I.

Выборъ найкрасішъ поезій Шевченковъхъ для молодини рускої (сторінь 96) съ портретомъ поета і вогущими словами.

Одинъ прим'єрникъ зброшуваний коштує 30 кр. (за пошт. пересилкою 35 кр.) — оправлений въ полотно 40 кр. (ст. пошт. перес. 45 кр.)

Кто купує наразі 9 прим. за готовку дostaє 1 даромъ. Замовляти можна черезъ редакцію "Дѣла", "Зоря", "Батьківщини" і "Нового Зеркала".

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка підъ зар. К. Бандурового.